

regler til at træffe bestemmelse om udlevering af skyldnerens adresserede post til en anden. Det kan efter konkurslovudvalgets opfattelse ikke komme på tale at søge en sådan hjemmel tilvejebragt.

Justitsministeriet kan tiltræde konkurslovudvalgets synspunkter og er enig i, at der er behov for en nærmere regulering i konkursloven af adgangen til postspærring.

5. Konkurslovudvalgets overvejelser om den nærmere udformning af lovregler om postspærring.

5.1. Betingelserne for iværksættelse af postspærring.

Udvalget har overvejet, om reglerne i retsplejelovens kapitel 71 om indgreb i meddelelseshemmeligheden inden for strafferetsplejen kunne overføres til konkurs.

Postspærring iværksættes imidlertid ikke på grund af mistanke om strafbart forhold fra skyldnerens side, men må som ovenfor omtalt ses som et naturligt led i at sikre, at bobehandlingen afvikles på en for de implicerede hensigtsmæssig måde ved at øge sandsynligheden for, at alle aktiver inddrages under boet, samt at bidrage til, at bostyret bliver bekendt med samtlige fordringshavere og at øge muligheden for, at omstødelige dispositioner afdækkes. Postspærring kan således ikke sidestilles med de straffeprocessuelle indgreb, som reguleres i retsplejelovens kapitel 71.

Det er endvidere karakteristisk, at der ikke på tidspunktet for iværksættelsen af postspærring kan siges noget om, hvilke oplysninger spærringen vil tilføre bostyret.

Udvalget finder, at der på denne baggrund ikke bør opstilles snævre materielle betingelser for postspærring. De nødvendige og for skyldneren afgørende retssikkerhedsgarantier bør etableres ved regler om virkningen af postspærring og ved processuelle bestemmelser om iværksættelsen og den tidsmæssige udstrækning af indgrebet. Bestemmelserne i retsplejelovens kapitel 71 vil i denne forbindelse kunne være vejledende.

På denne baggrund har udvalget foreslået, at der i konkursloven indsættes en ny § 104 a, hvorefter kompetencen til at træffe bestemmelse om postspærring skal ligge hos skifteretten, der kan træffe sådan bestemmelse, når postspærring anses at være af betydning for boets behandling.

Udvalget fremhæver i denne sammenhæng, at det afgørende herefter vil være, hvorledes der mest hensigtsmæssigt etableres en ordning, der sikrer, at posten kommer i kurators besiddelse. Der kan i denne forbindelse lægges vægt på, om skyldnerens virksomhed er i drift, eller om den har været lukket i et måske længere tidsrum, om skyldnerens forretningsforbindelser og bogføring m.v. i den senere tid har været

præget af mangel på styring, om der er oplysninger om, hvorvidt skyldneren har udestående fordringer, og endelig, om der er mistanke om omstødelige dispositioner. I tilfælde, hvor skyldnerens virksomhed er solgt umiddelbart inden konkursen, vil postspærring på virksomhedens adresse dog kunne bevirke betydelige praktiske problemer for virksomheden.

Konkurslovudvalget finder det endvidere hensigtsmæssigt at optage udtrykkelig bestemmelse om postspærring over for *selskaber*, uanset at det følger af selskabsretlige regler, at forsendelser til selskaber m.v. efter konkursen skal udleveres til midlertidig bestyrer eller kurator. Udvalgets forslag til § 104 a, stk. 1, 2. pkt., indeholder en sådan regel.

Det har hidtil ikke været praksis, at der i forbindelse med omadressering af post for selskaber m.v. er truffet bestemmelse om omadressering af forsendelser til medlemmer af direktion eller bestyrelse, og udvalget kan på baggrund af de hidtidige erfaringer ikke konstatere noget behov for at indføre en bestemmelse herom.

Justitsministeriet er enig med udvalget i disse overvejelser om betingelserne for postspærring, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed.

5.2. Processuelle regler.

Konkurslovudvalget lægger i sin udtalelse vægt på, at afgørelse om postspærring alene bør kunne træffes i et retsmøde, som skyldneren har været tilsagt til. Udvalget har derfor foreslået en regel i § 104 a, stk. 2, hvorefter afgørelse om postspærring alene bør kunne træffes i et retsmøde, hvortil skyldneren har været tilsagt, og efter at den pågældende har haft lejlighed til at udtale sig om spørgsmålet. Dette krav er uden videre opfyldt i det altovervejende flertal af tilfælde, hvor afgørelsen træffes i det retsmøde, hvori konkursdekretet afsiges. Det er uden betydning, om skyldneren faktisk er til stede, når afgørelsen træffes, se dog udkastets § 104 a, stk. 2, sidste pkt., om formen for afgørelsen.

I de - som det efter de hidtidige erfaringer må forventes - langt overvejende tilfælde, hvor skyldneren samtykker i postspærring, bør skifterettens beslutning herom tilføres retsbogen. Hvis skyldneren protesterer eller undtagelsesvis ikke er til stede ved afsigelsen af dekretet, træffes afgørelsen ved kendelse.

Justitsministeriet kan tilslutte sig konkurslovudvalgets synspunkter om skyldnerens ret til at være til stede. Det må anses for et naturligt led i de retssikkerhedsgarantier, som bør opstilles for skyldneren, at den pågældende har ret til at være til stede, når skifteretten træffer bestemmelse om postspærring. Lovforslaget er derfor udformet i overensstemmelse med konkurslovudvalgets forslag.